

ФОРУМ ЮНАЦТВА

У другой палове лютага ў Мінску праходзіў XXIII з'езд Ленінскага Камуністычнага Саюза Моладзі Беларусі. Гэты форум юнацтва быў скліканы для падвядзення вынікаў дзейнасці камсамольскай арганізацыі рэспублікі за перыяд, які прайшоў паміж гэтым і папярэднім з'ездамі.

Са справаздачным дакладам на з'ездзе выступіў першы сакратар ЦК ЛКСМБ Генадзь Жабіцкі. Ён адзначыў, што на сённяшні дзень камсамольская арганізацыя рэспублікі налічвае ў сваіх радах дзiesiąткі тысяч юнакоў і дзяўчат. Разам з людзьмі старэйшага пакалення яны актыўна працуюць ва ўсіх галінах народнай гаспадаркі.

Адзін з дэвізаў нашай моладзі — вучоба. На з'ездзе гаварылася, напрыклад, што сёння ў рэспубліцы амаль няма юнака або дзяўчыны, якія б не вучыліся ў інстытутах, тэхнікумах, школах, гуртках і на курсах па павышэнню кваліфікацыі.

Савецкі малады чалавек выхоўваецца ў духу любові і адданасці свайму Радзіме, свайму народу. Будуючы новае грамадства — камунізм, наша моладзь святая захоўвае і пашырае традыцыі сваіх бацькоў. У памяці яе ніколі не згаснуць подзвігі савецкіх людзей як у мірнай працы, так і ў жорсткіх баях, калі даводзілася адстойваць ад ворагаў сваю зямлю. Аб гэтым на з'ездзе гаварылі шматлікія дэлегаты і госці, якія з'ехалі з розных куткоў рэспублікі.

Камсамол Беларусі прадэманстраваў сілу і згуртаванасць, вернасць свайму народу.

На здымку: дэлегаты XXIII з'езду ЛКСМ Беларусі (злева направа) Ніна Хлопик, заатэхнік калгаса «Слава працы» Дзятлаўскага раёна, старшы матрос Юрый Саладоў, Анжэла Фідзенка, старшая піянерважата 18-й сярэдняй школы горада Віцебска, старшы матрос Якаў Федарук і Юрый Філатаў, выхаванец Мінскага савораўскага вучылішча, гутараць у час перапынку.

Фота І. Стэца і Ф. Бачылы.

У ІНТАРЭСАХ КАМУНІСТЫЧНАГА БУДАЎНІЦТВА, НА КАРЫСЦЬ НАРОДА

19 лютага адбыўся Пленум Цэнтральнага Камітэта КПСС. Пленум абмеркаваў і адобрыў праект Дырэктыў XXIII з'езду КПСС па пяцігадовым плану развіцця народнай гаспадаркі СССР на 1966—1970 гады. Пленум вырашыў правесці абмеркаванне праекта ЦК КПСС у партыйных арганізацыях, на сходах працоўных і ў друку.

Праект Дырэктыў па новаму пяцігадовому плану — важнейшы па свайму значэнню дакумент, які папярэднічае XXIII з'езду КПСС.

Дырэктывы не могуць не ўразіць уяўлення веліччу пастаўленых у іх задач, маштабнасцю асноўных планавых паказчыкаў. Дастаткова сказаць, што нацыянальны даход Савецкага Саюза а павінен быць павялічаны за пяцігоддзе на 38—41 працэнт, а рэальныя даходы ў разліку на душу насельніцтва — прыкладна ў 1,3 раза. Аб'ём прамысловай прадукцыі ўзрасце прыкладна ў паўтара раза. У 1970 годзе наша краіна будзе выпрацоўваць 840—850 мільярдаў кілават-гадзін электраэнергіі, 345—355 мільёнаў тон нафты, 225—240 мільярдаў кубаметраў газу, 665—675 мільёнаў тон вугалю, 124—129 мільёнаў тон сталі, 95—99 мільёнаў тон пракату. Рэзка ўзрасце прадукцыя машынабудавання і хімічнай прамысловасці. Значна павялічыцца аб'ём сельскагаспадарчай вытворчасці. Асноўныя лічбы ў Дырэктывах сапраўды грандыёзныя. Але гэта зусім рэальныя паказчыкі, выпрацаваныя на аснове аб'ектыўнай ацэнкі вытворчых рэсурсаў і рэзерваў, якія мае наша народная гаспадарка.

«Новы пяцігадовы план, — падкрэсліваецца ў праекце Дырэктыў, — заклікан забяспечыць значны рух нашага грамадства

па шляху камуністычнага будаўніцтва, далейшае развіццё матэрыяльна-тэхнічнай базы, умацаванне эканамічнай і абароннай магутнасці краіны. Галоўную эканамічную задачу пяцігодкі партыя бачыць у тым, каб на аснове ўсямернага выкарыстання дасягненняў навукі і тэхнікі, індустрыяльнага развіцця ўсёй грамадскай вытворчасці, павышэння яе эфектыўнасці і прадукцыйнасці працы забяспечыць далейшы значны рост прамысловасці, высокія ўстойлівыя тэмпы развіцця сельскай гаспадаркі і дзякуючы гэтаму дабіцца істотнага ўздыму ўзроўню жыцця народа, больш поўнага задавальнення матэрыяльных і культурных патрэбнасцей усіх савецкіх людзей».

Рост прадукцыйнасці працы і павышэнне эфектыўнасці ўсёй грамадскай вытворчасці — асяродак новага пяцігадовага плана. У прамысловай вытворчасці прадугледжваецца аперэджваючае развіццё галін, што вызначаюць навукова-тэхнічны прагрэс, электраэнергетыкі, машынабудавання, хімічнай прамысловасці, металургіі. Абавіраючыся на цяжкую індустрыю, неабходна забяспечыць далейшае тэхнічнае пераўзбраенне сельскай гаспадаркі, галін прамысловасці, што выпускаюць прадметы ўжытку, будаўніцтва, транспарту, сувязі, гэта значыць усіх галін эканомікі.

Асаблівае значэнне набыла павелічэнне прадукцыйнасці, эканамічнасці, надзейнасці і даўгавечнасці машын, прыбораў і абсталявання; выпуск ва ўсіх галінах прамысловасці прадукцыі з тэхнічна-перадавымі, высокімі якаснымі паказчыкамі; сістэматычнае асваенне вытворчасці новай, больш дасканалай прадукцыі.

Адзін з асноўных напрамкаў новага пяцігадовага плана — удасканаленне структуры грамадскай вытворчасці, пераадоленне дыспрапорцыі, якія адмоўна ўплывалі на эканамічнае развіццё краіны. Гэта датычыць перш за ўсё сельскай гаспадаркі. Неабходна забяспечыць яе ўстойлівае развіццё. Важная асаблівасць новай пяцігодкі — збліжэнне тэмпаў росту сельскагаспадарчай вытворчасці з тэмпамі росту прамысловасці. Прадугледжваецца таксама збліжэнне тэмпаў развіцця галін, якія выпускаюць сродкі вытворчасці, і галін, якія вырабляюць прадметы ўжытку, паскарэнне развіцця лёгкай і харчовай прамысловасці.

Сярэднегадавы аб'ём вытворчасці сельскагаспадарчай прадукцыі павінен быць павялічаны ў 1966—1970 гадах на 25 працэнтаў у параўнанні з сярэднегадавым аб'ёмам вытворчасці гэтай прадукцыі ў папярэднім пяцігоддзі. У праекце Дырэктыў прадугледжваецца значнае ўзмацненне матэрыяльна-тэхнічнай аснашчанасці сельскай гаспадаркі, павелічэнне прыкладна ў 2 разы дзяржаўных капіталаўкладанняў, расшырэнне паставак мінеральных угнаенняў, ажыццяўленне шырокай праграмы меліярацыйных работ, паслядоўнае ажыццяўленне інтэнсіфікацыі сельскагаспадарчай вытворчасці.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Добры дзень, ВЕНЕРА!

1 сакавіка 1966 года ў 9 гадзін 56 мінут маскоўскага часу аўтаматычная станцыя «Венера-3» пасля трох з палавінай месяцаў палёту ў касмічнай прасторы дасягнула планеты Венера і даставіла на яе паверхню вымпел з гербам Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік.

Дакладная сустрэча аўтаматычнай станцыі з планетай была забяспечана пасляхова праведзенай 26 снежня 1965 года карэцыйнай траекторыі палёту станцыі. У час усяго палёту са станцыяй падтрымлівалася рэгулярная радыёсувязь і праводзіўся прыём навуковай інфармацыі. Пры збліжэнні станцыі з планетай Венера на заключным этапе сеансу сувязі не адбыўся.

Другая аўтаматычная міжпланетная станцыя «Венера-2», запушчаная 12 лістапада 1965 года, працягваючы свой палёт па геліяцэнтрычнай арбіце, 27 лютага 1966 года ў 5 гадзін 52 мінуты маскоўскага часу прайшла на адлегласці 24 тысячы кіламетраў ад паверхні Венеры.

Палёт станцыі на зададзеным аддаленні ад планеты без правядзення карэцыі быў забяспечаны толькі за кошт дакладнага вывядзення яе на міжпланетную траекторыю. Эксперыменты, выкананыя з дапамогай аўтаматычных станцый «Венера-2» і «Венера-3» далі магчымасць вырашыць рад прынцыпова новых задач міжпланетных палётаў і атрымаць новыя навуковыя даныя. Матэрыялы палёту гэтых станцый апрацоўваюцца і вывучаюцца.

У ІНТАРЭСАХ КАМУНІСТЫЧНАГА БУДАЎНІЦТВА, НА КАРЫСЦЬ НАРОДА

(Пачатак на 1-й стар.)

Праект Дырэктыў па новаму пяцігадоваму плану развіцця народнай гаспадаркі СССР на 1966 — 1970 гады з'яўляецца новым пацвярджэннем таго, што эканамічная палітыка, праводзімая Цэнтральным Камітэтам нашай партыі і Саветкім урадам, выражае карэнныя інтарэсы народа. Партыя лічыць сваёй важнейшай задачай далейшае паляпшэнне жыцця савецкіх людзей. Асноўная мэта новага пяцігадовага плана — больш поўнае задавальненне матэрыяльных патрэбнасцей і духоўных запатрабаванняў савецкага народа.

Дырэктывы прадугледжваюць павышэнне заробтнай платы рабочых і служачых за пяць гадоў у сярэднім не менш чым на 20 працэнтаў, а грашовых і натуральных даходаў калгаснікаў ад грамадскай гаспадаркі — у сярэднім на 35—40 працэнтаў. Грашовыя выплаты і льготы, што даюцца насельніцтву за кошт грамадскіх фондаў спажывання, павялічацца не менш чым на 40 працэнтаў.

Прадугледжваецца далейшае паляпшэнне пенсійнага забеспячэння рабочых, служачых і калгаснікаў, расшырэнне гандлю, зніжэнне дзяржаўных рознічных цэн на асобныя прадукцыі і прамысловыя тавары народнага ўжытку, развіццё ўсіх відаў бытавога і культурнага абслугоўвання насельніцтва.

Аб'ём жыллёвага будаўніцтва будзе расшыраны ў 1,3 раза; у гарадах, рабочых пасёлках і саўгасах за кошт дзяржаўных капітальных укладанняў і кааператывных сродкаў будуць пабудаваны жылыя дамы агульнай плошчай каля 400 мільёнаў квадратных метраў.

Далейшае развіццё набудзе народная асвета. На працягу

пяцігоддзя будзе ў асноўным завершана ўвядзенне ўсеагульнай сярэдняй адукацыі для моладзі. За пяцігоддзе будзе падрыхтавана прыкладна 7 мільёнаў спецыялістаў з вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыяй — на 65 працэнтаў больш, чым у 1961—1965 гадах. Павышэнне агульнаадукацыйнага і культурна-тэхнічнага ўзроўня народа павядзе да змяншэння істотных адрозненняў паміж разумовай і фізічнай працай.

Праект Дырэктыў зыходзіць з неабходнасці далейшага збліжэння ўзроўняў жыцця сельскага і гарадскога насельніцтва. Гэта будзе садзейнічаць пераадоленню сацыяльна-эканамічных і культурна-бытовых адрозненняў паміж горадамі і вёскай, далейшаму ўмацаванню саюза рабочага класа і сялянства, адзінства ўсяго савецкага народа.

У новым пяцігоддзі набудзе ўсебаковае развіццё эканоміка ўсіх савецкіх рэспублік. Дырэктывы зыходзяць з неабходнасці правільнага спалучэння пры размяшчэнні вытворчасці інтарэсаў усёй народнай гаспадаркі з інтарэсамі рэспублік. Гэта павядзе да яшчэ большага ўмацавання дружбы ўсіх народаў Савецкага Саюза.

Вырашэнне задач, пастаўленых у новым пяцігоддзі, павядзе савецкі народ разглядае як свой інтэрнацыянальны абавязак перад асноўнымі рэвалюцыйнымі сіламі сучаснасці. Прадугледжана ў Дырэктывах расшырэнне знешніх эканамічных сувязей будзе садзейнічаць далейшаму ўмацаванню ўсебаковага эканамічнага супрацоўніцтва і брацкай садружнасці сацыялістычных дзяржаў, расшырэнню эканамічных узаемаадносін з краінамі Азіі, Афрыкі і Лацінскай Амерыкі, якія развіваюцца. У выніку выканання новай пяцігодкі Савецкі Саюз дасягне больш высокіх рубяжоў у эканамічным спаборніцтве з капіталізмам, і гэта яшчэ больш павялічыць прыцягальную сілу ідэй сацыялізма. Пяцігадовы план забяспечыць далейшы рост абароннай магутнасці Савецкага Саюза, што дазволіць больш надзейна абараніць савецкі народ, усю сацыялістычную садружнасць ад небяспекі імперыялістычнай агрэсіі, умацуе пазіцыі міралюбных і вызваленчых сіл ва ўсім свеце.

Новы пяцігадовы план з'явіцца важным этапам у стварэнні матэрыяльна-тэхнічнай базы камунізму, у паскарэнні тэмпаў росту дабрабыту савецкага народа.

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

Проект Директив по новому пятилетнему плану — важнейший по своему значению документ, который предшествует XIII съезду КПСС. Пятилетний план призван обеспечить значительное продвижение нашего общества по пути коммунистического строительства, дальнейшего развития материально-технической базы, укрепления экономической и оборонной мощи страны, существенный подъем уровня жизни народа, более полное удовлетворение материальных и культурных потребностей всех советских людей. («У ІНТАРЭСАХ КАМУНІСТЫЧНАГА БУДАЎНІЦТВА, НА КАРЫСЦЬ НАРОДА»).

Исполнилось семьдесят лет со дня рождения народного писателя республики, старейшего белорусского баснописца, драматурга и ученого Кондрата Кондратовича Крапивы. Со своими воспоминаниями о юбиларе в статье «МЫ УСЕ — ЯГО ВУЧНІ» выступает Владимир Корбан. Многие белорусские писатели считают Крапиву своим учителем, на многих его творчество оказало большое влияние.

Есть на карте Белоруссии города, история которых записана не в древних летописях, а в рапортах и сводках, сообщениях статистических управлений последних лет. Это города шахтеров и нефтяников, химиков и энергетиков, монтажников и строителей — Солигорск, Новополоцк, Светлогорск, Белоозерск. О них рассказывается в статье «АГНІ НОВЫХ ГАРАДОУ».

В полесской деревне Поречье живет учитель Георгий Владимирович Шпаковский. Еще в 1939 году односельчане избрали его народным учителем. Врачей и инженеров, учителей и агрономов, летчиков и лесоводов, живописцев и музыкантов вырастило Поречье. И всем им путевку в жизнь дал учитель Георгий Шпаковский. Окончив заочно дирижерское отделение Московского музыкального училища, он беспрерывно руководит Поречским хором, который давно завоевал известность в республике. Картины Шпаковского украшают школу и клуб («НАСТАЎНІК»).

До сих пор напоминает о себе прошедшая война. Вот и совсем недавно в одном из белорусских колхозов случилось несчастье: разложили дети костер, а под ним оказалась мина... На место происшествия приехали саперы Елин, Хомич, Масалов. Три часа продолжались поиски. Возле животноводческой фермы под прогнившим настилом нашли фашистский тайник, оставленный при отступлении. Двое суток работали саперы, достали пятьдесят крупнокалиберных снарядов и мин («ВЫБУХУ НЕ БУДЗЕ»).

Государственный народный хор БССР готовится в большую гастрольную поездку по Украине, Сибири и Дальнему Востоку. Хор приобрел всеобщую известность, а ведь ему всего тринадцать лет. За это время выросло творческое мастерство артистов. Воспитанники коллектива с успехом работают в хоре им. Пятницкого, Краснознаменном ансамбле песни и пляски Советской Армии, в Государственном ансамбле танца Украины. Все это время хором руководит народный артист БССР Геннадий Иванович Цитович, неутомимый собиратель фольклора («ПЕРАД ДАЛЬНЯЙ ДАРОГАЙ»).

В небольшой заметке «З ВЕЧНА ЖЫВЫХ КРЫНІЦ» рассказывается о творчестве талантливой белорусского композитора Алексея Евлампиевича Туренкова. В этом году общественность отметит 80-летие со дня его рождения. Творчество Туренкова пользуется большим успехом и популярностью.

ПАДЗЕЙ-ЛЮДЗІ-ФАКТЫ

Не ў батанічным садзе і не ў аранжарэі зелянгаса распусціліся гэтыя кветкі. Вырашчаны яны ў цяпліцы Баранавіцкай гарадской цэнтральнай бальніцы. Адсюль на радасць людзям кветкі перасяляюцца ў бальнічныя палаты. Кветкавод-аматар **Ніна Скіпар** у вольны ад работы час з захваленнем займаецца вырошчваннем кветак.

Фота І. Буцько.

МАГІЛЁУ

Шырока ўкараняецца ў вытворчасць аўтаматыка на заводзе «Электрарухавік». Нядаўна тут устаноўлен аўтамат для ізаляцыі пазай стартэраў электрарухавікоў. Электрыкі здалі ў эксплуатацыю аўтамат па ацынкаванню дэталей. Аўтаматызацыя вытворчых працэсаў прыносіць за год прадпрыемству звыш 10 тысяч рублёў эканоміі.

ВАЛОЖЫН

У вёсцы Узбалаць — цэнтры калгаса «Радзіма» — адкрыты швейная і шавейца майстэрні. Іх паслугамі карыстаюцца хлебарабы і жывёлаводы.

Цяпер у Валожынскім раёне працуюць 24 швейныя і 15 шавейцкіх майстэрняў, тры майстэрні па рамонт гадзіннікаў дзве радыёмайстэрні.

МІНСК

Новую машыну стварылі аўтазаводцы. Канструктары назвалі яе «МАЗ-515». «Нованароджаным» — трохвосевы цягач. На ім устаноўлен рухавік у 240 конскіх сіл, які дазваляе буксіраваць паўпры-

чэп грузападымальнасцю 20—25 тон. Максімальная скорасць машыны — 75 кіламетраў у гадзіну. Два заднія вядучыя масты забяспечаць цягачу высокую праходнасць.

ІУЕ

Дзвухпавярховы жылы дом здадзены ў эксплуатацыю ў саўгасе «Суботнікі». У 11 кватэрах справілі наваселле сем'і рабочых Віктара Паснікава, Людвіга Шылабрыта, трактарыста Іосіфа Яковіча і іншых. Пасёлку Дубовічы тры гады, але ён хутка расце. Нядаўна тут з'явіўся 29-ы дом. Гэта перасялілася з хутара сям'я Станіслава Кавецкага. Новыя дамы пабудавалі П. Каханюскі, І. Станкевіч і іншыя былыя хутаране.

САЛІГОРСК

Першая чарга другога калійнага камбіната ўведзена ў строй дзюючых датэрмінова. Яна пабудавана на 16 месяцаў хутчэй, чым першая чарга на першым калійным.

МІНСК

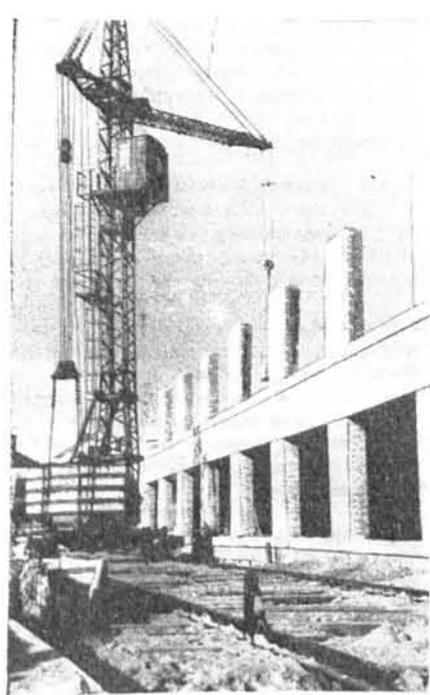
Сярэбранымі і бронзавымі медалямі Аб'яднанай Арабскай Рэспублікі ўзнагароджаны работнікі Мінскага аўтазавода — слесар-зборшчык Зімін, намеснік начальніка цэха Лойка і іншыя. Аўтасамазвалы з серабрыстым зубрам дапамаглі будаўнікам Асуанскай плаціны ў сціслыя тэрміны справіцца з вялікім аб'ёмам земляных работ на берагах Ніла.

ПОЛАЦК

На «Нафтабудзе» ўведзены ў эксплуатацыю чарговыя ўстаноўкі па вытворчасці масла і сернай кіслаты.

МАСКВА

У Сакольніках адкрылася выстаўка, арганізаваная фінскай фірмай «Коне». На адбыўшайся тут прэс-канферэнцыі былі паказаны разнастайныя ліфты, у тым ліку «думаючыя». Такія ліфты фірма «Коне» ўстаноўчы ў маскоўскай гасцініцы «Расія», якая будзецца. Фінскія спецыялісты распрацавалі арыгінальную схему, якая зводзіць да мінімуму час чакання ліфта.

У горадзе **Кобрын** пачалося будаўніцтва яшчэ адной школы. Фота Г. Жалудко.

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

ШАФЁР

3 САЛІГОРСКА

Адночы (гэта было ў Сланцах) Сцяпан Прахаровіч купіў у кіёўскай газеце, з якой даведаўся, што на Старобіншчыне будзеца калійны камбінат. «Дык гэта ж на маёй радзіме. — мільганула думка. — А што, калі паехаць туды?»

У аддзеле кадрў Сцяпану сказаў, што на будоўлі патрэбны шафёры. А гэта якраз яго спецыяльнасць. А хутка ўжо Прахаровіч вывозіў з катлаванаў грунт, дастаўляў на будоўлішчы вытворчых карпусоў і жылых дамоў цэглы, цементны раствор, дошкі. Узводзіліся першыя будынкі новага горада, які назіў стаў называцца Салігорскам.

Кожны год у Салігорску пракаваліся новыя шахты, вырасталі шматпавярховыя дамы, а неўзабаве начаў працаваць вячэрні тэхнікум.

— Ці не паступіў бы, Сцяпан, і ты ў тэхнікум, — сказала аднойчы жонка.

За Сцяпана адказала дачка Зося:

— А тата ўжо ўсе падручнікі набыў!

Жонка толькі ўсміхнулася. Ішоў час. Салігорскі калійны эшалонамі адпраўляў мінеральныя ўгнаенні ў калгасы і саўгасы. І вась аднойчы на кватэру да Прахаровіча прыйшлі сябры. У аднаго з іх была газета з Указам Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР аб узнагароджанні будоўлішчы камбіната ордэнамі і медалямі. Сярод узнагароджаных стаяла і прозвішча Сцяпана Прахаровіча. Ён быў удастоен ордэна Леніна.

Сцяпан Прахаровіч глядзіць на залітую электрычным святлом вуліцу, убраныя ішэм дрэвы і расказвае. Было гэта ў Мінску. У філармоніі, дзе ён быў з жонкай на канцэрце, да яго падыйшлі мужчына з жанчынай.

— Мы нядаўна з вамі сустракаліся, — сказаў незнаёмы.

Прахаровіч паціснуў плячыма.

— Магчыма, — адказаў Сцяпан. — Але я нешта вас не прыгадваю.

— Турысты мы, з Амерыкі. Памітаеце тыдзень назад выпадак на шынны? — дадала жанчына.

— А-а, — усміхнуўся Сцяпан. — Дык гэта вы?

— Адночы, вяртаючыся ў гараж, Прахаровіч убачыў за межамі легкава аўтамабіль, які стаяў збоку дарогі. Канот машыны адкрыты, а яе вадзіцель поркаецца ў матары. Сцяпан сшыў свой «МАЗ» і хутка дапамог ліквідаваць няспраўнасць. Калі Прахаровіч сядзеў ужо ў кабінце свайго грузавіка, да яго падыйшоў гаспадар машыны і працягнуў грошы. Сцяпан здзівіўся: «За што? За тое, што дапамог? Вось дзівак!» Усміхнуўся і на развітанне дадаў:

— Шчаслівай дарогі!

Гэтым турыстам быў Дэў Крэмер з ЗША.

М. БУРЫ.

ДЗІЦЯЧЫ БАЛЕТ

НА ПАЛЕССІ

Незвычайны конкурс адбыўся нядаўна ў Пінскім доме піянераў. Тут праходзіў чарговы набор у дзіцячую балетную студыю. На пяцьдзесят вакантных месц прэтэндавала больш дзюхсот хлопчукоў і дзяўчынак. Гэты факт гаворыць аб велізарнай папулярнасці ў горадзе гэтага таленавітага мастацкага калектыву.

Студыя была арганізавана ў 1958 годзе. Спачатку стаяліся

невялікія харэаграфічныя сцэнікі. Потым кіраўнік студыі Таццяна Сівахіна ўзялася за пастановку шматактовых балетных спектакляў: «Царэўна-жаба», «Дзюймавачка», «Па шчупаковым загадзе», «Невядомая планета». Апошняя работа калектыву — казка «Адалень-трава».

Балетная студыя мае своеасаблівы музей. Тут выстаўлены дзесяткі грамаў і прызоў. Ветэраны студыі Ірына Зорына і Наташа Каханчык падарылі музею залатыя медалі, заваяваныя на міжнародным танцавальным фестывалі ў Артэку.

С. ШЫРОКІ.

ТУРЫСЦКІЯ ПУЦЁКІ

ЗА КОШТ КАЛГАСА

Група калгаснікаў сельгасарцелі імя Жданова Қобрынскага раёна наладзіла цікавае падарожжа па турысцкіх пуцёках. Перадавікі калгаснай вытворчасці палявод Мікалай Паўлючык, даярка Соф'я Мешкавец і механізатар Уладзімір Астапук атрымалі турысцкія пуцёкі за кошт арцелі. Яны наведлі Рыгу, Ленінград, Маскву.

Я. ЛІФАНАУ.

* * *

Праўленне сельгасарцелі імя Гастэлы Мінскага раёна рэгулярна прадастаўляе сваім калгаснікам пуцёкі ў санаторыі і дамы адпачынку. Вось і цяпер у Ждановічах адпачываюць механізатары Іван Алейнікаў, Яўген Бурак, Мікалай Рамашоўскі, Іван Філюціч і іншыя. Шафёр калгаса Леанід Клемчук папраўляе сваё здароўе у Адэсе, аграном Леанід Пуштуе — у Друскеніках.

А. МАЗУР.

НА АСУШАНЫХ ЗЕМЛЯХ

Яечкавічы — цэнтр сельгасарцелі «Зорка камунізма», якая аб'ядноўвае вёскі Патапавічы, Людзінавічы і Яўлашы. Толькі за два апошнія гады жыхары вёскі Патапавічы ва ўрочышчы «Петраш», недалёка ад возера Завішчанскае, асушылі і асвоілі 800 гектараў тарфянікаў.

Багатыя ўраджаі вырошчваюць калгаснікі на адваяванай у прыроды палескай цаліне. У мінулым годзе, напрыклад, на тарфяніках калгас атрымаў на 285 цэнтнераў бульбы з кожнага гектара пасеваў, звыш 300 цэнтнераў цукровых буркоў.

У калгасе ёсць добры клуб, лазня, паштовае аддзяленне, млын, цагельны завод, дзіцячая ясла, чатыры магазіны, два фельчарска-акушэрскае пункты, дзве васьмігадовыя школы.

А. ШВАБ.

ШМАТ У ВЁСЦЫ ЦЫМБАЛІСТАЎ

У многіх калгаснікаў сельгасарцелі «Рассвет» Пастаўскага раёна ёсць цымбалы. На гэтым інструменце іграюць старыя і дзеці. У мастацкай самадзейнасці ўдзельнічаюць цэлыя сем'і. Напрыклад, сям'я цымбалістаў Івана Мацкевіча не раз выступала на сцэне абласнога цэнтра і ў Мінску.

Цяпер у калгасным струнным аркестры — 32 музыканты. На змену старэйшым прыйшлі навічкі — Вячаслаў Рамбальскі, Фама Карзяёнак, Канстанцін Дунец і Віктар Тарасевіч. Струнным аркестрам больш як 10 гадоў кіруе дырэктар Груздаўскага сельскага дома культуры У. Крывенька, які ўзнагароджан Міністэрствам культуры СССР значком «За выдатную работу».

К. ДЗЕМІНА.

Прыгожая гэта вёска ў любую пару года. Яна раскінула свае хаты ўздоўж берагоў маляўнічай Ясельды, чаму і называецца Парэчка. Палі перамяжоўваюцца тут з сасновымі і дубовымі галямі, а за Ясельдай адкрываюцца бязмежныя заліўныя лугі.

Многа вядомых людзей выйшла з Парэчка: настаўнікаў і ўрачоў, інжынераў і аграномаў, лётчыкаў і лесаводаў, мастакоў і музыкантаў. І ўсім ім даў пуцёчку ў жыццё сціплы сельскі настаўнік Георгій Уладзіміравіч Шпакоўскі.

Цікава пабываць у гасцях у гэтага чалавека. Вы трапляеце адначасова і ў майстэрню мастака, і ў кабінет музыканта і кампазітара. Свет фарбаў і гукаў акружае вас. На сценах —карціны, напісаныя рукою Георгія Уладзіміравіча, на стэлажах, на сталех— ноты, кнігі па музыцы, пласцінкі. Гаспадар дома добра іграе на гітары, мандаліне, баяне.

— Уся наша сям'я: маці, бацька, пяць братоў—вельмі любіла музыку,—расказвае Георгій Уладзіміравіч.—Памятаю, купілі мы струнныя інструменты і праз некаторы час стварылі хатні аркестр. Зразумела, марылі атрымаць музычную асвету. Але ў панскай Польшчы гэта было немагчыма. Толькі ў 1953 годзе я завочна скончыў дырыжорскае аддзяленне Маскоўскага музычнага вучылішча.

— Яшчэ пры панах мы збіраліся з парэчанскімі хлопцамі і слухалі па радыё голас Масквы. Такія песні, як «Кацюша», «Калі заўтра вайна», «Тры танкісты», мы ўпотаі развучвалі і спявалі на сваіх сходках. І калі прыйшло вызваленне, у нас ужо быў зладжаны хор. Мы сталі выступаць з канцэртамі перад жыхарамі Парэчка і суседніх вёсак. З таго часу вась ужо больш дваццаці год не расстаюся з любімай справай.

...У Георгія Уладзіміравіча захавалася не толькі пахвальная грамата за паспяховае выступленне хору. Ёсць у яго яшчэ адзін дакумент, які нельга чытаць без хзалявання. У 1939 годзе параначе на сваім сходзе абралі Шпакоўскага народным настаўнікам. Такого гонару ў той час удастоіваліся самыя паважаныя людзі.

Свой талент музыканта і мастака Шпакоўскі шчодро аддае людзям. Яго карціны ўпрыгожваюць школу і клуб. І вась ужо чвэрць стагоддзя ён бяззменна кіруе сельскай мастацкай самадзейнасцю.

Парэчанскі хор не мае патрэбы ў атэстацыі. Ён удзельнік усіх раённых і абласных аглядаў. І з кожнага агляду харысты прывозяць дыплом або грамату. Вась і мінулай вясной хор паспяхова выступаў у Брэсце ў час Дэкады самадзейнага мастацтва. Сам Георгій Уладзіміравіч быў адзначан не толькі як хормайстар, але і як саліст. Разам з аднавяскоўцам Георгіем Кучынскім ён выканаў песню Падэльскага «Люблю цябе, мой родны край». Гэты нумар быў адзначан дыпламам абласнога ўпраўлення культуры (дарэчы, пяцідзесятым па ліку ў гэтай сям'і). Многа дыпламаў атрымалі дачка Шпакоўскага Галіна і сын Георгій. Галіна яшчэ з дзяцінства праяўляла добрыя музычныя здольнасці. А пасля заканчэння Маладзечанскага музычнага вучылішча ёй было прапанавана трымаць экзамен у Беларускаю кансерваторыю. Цяпер яна студэнтка дырыжорскага факультэта. А вась Георгій марыць разводзіць лясы, але запэўняе, што з баянам не расстанецца.

Вялікая група рэзят займаецца ў гуртку «Юны мастак», якім таксама кіруе Шпакоўскі. Некаторыя з іх сталі прафесіяналамі. Папулярнасцю карыстаюцца музычныя вечары, якія арганізоўвае настаўнік у клубе.

— Мне вельмі хочацца,—расказвае Г. Шпакоўскі,— каб усе мае вучні, усе аднавяскоўцы маглі разумець жывапіс. Бо разуменне прыгожага абгачае чалавека, робіць яго жыццё змястоўным, цікавым. Працуючы сельскім настаўнікам, я яшчэ раз пераканаўся, які таленавіты наш народ, колькі ў ім дараванняў. Вась вам прыклад... Амаль кожны выпускнік нашай школы або спявае, або грае на якім-небудзь інструменце, або ўдзельнічае ў драматычным гуртку.

Георгій Уладзіміравіч — дэпутат сельскага Савета. Усім сваім жыццём ён імкнецца апраўдаць высокае званне народнага настаўніка, якое яму далі аднавяскоўцы.

С. ШАПІРА.

НА ДРУГІМ МАЛОЧНЫМ

У канцы мінулага года ў сталіцы Беларусі здадзен у эксплуатацыю другі малочны завод. Ён разлічан на перапрацоўку 150 тон малака ў суткі.

На здымках: лінія па разліву малака і кефіру; лабарантка Марыя ПУКАЛА (здымак справа) бярэ пробу малака, паступіўшага ў прыёмнае аддзяленне.

Фота М. МІНКОВІЧА.

ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ

Прывітанне пакарыцелям космасу • «Адчуваем сябе імянінікамі»
• Добрыя весткі з рускіх клубаў • Сумпенная Амерыка пратэстуе
• Ганьба варварам з Пентагона

У МІНУЛЫМ годзе аддзел ССГ у Шарлеруа справіў навасеље, і цяпер мы маем добры клуб у цэнтры горада. Кнігі, якія вы прысылаеце, папайняюць яго бібліятэку. Мы зрабілі многа карыснага за гэты год: давалі канцэрты мастацкай самадзейнасці, рабілі даклады, прагаласілі кінафільмаў, сямейныя вечары. Але самай вялікай падзеяй года было святкаванне 20-годдзя ССГ, на якім прысутнічала дэлегацыя з Савецкага Саюза. Прыезд сяброў з Радзімы быў для нас вялікай радасцю і падтрымкай.

Шырока была адзначана ў Бельгіі гадавіна разгрому гітлераўскай Германіі. Усе мы ўспаміналі сваю маладосць, азмрочаную вайной, цяжкія пакуты, перанесеныя ў лагерах. Яшчэ больш узмацнела наша жаданне змагацца за мір, зрабіць усё, каб нашы дзеці выраслі пад мірным небам.

Жахліва думаць аб тым, што жанчыны і дзеці ў В'етнаме пакутуюць зараз таксама, як калісьці мы ў гады фашысцкага наізаця. Сумпенныя людзі кляймаць гачыбай забойцаў з Пентагона.

Марыя ГАРОХ.

Бельгія.

ПОЗДРАВЛЯЕМ Родину с новой победой в освоении космоса — мягкой посадкой на Луну автоматической станции «Луна-9». Весь мир восхищен этим беспрецедентным достижением советской науки. Как приятно сознавать, что все важнейшие этапы в освоении космического пространства — первый искусственный спутник Земли, первый полет человека в космос, первый выход из корабля — пройдены советскими людьми.

Евгений ТИШКОВ.

Англия.

СЧАСТЛИВ поздравить советских людей с блестящим достижением, вписавшим еще одну страницу в историю покорения космоса. Народы всего мира радуются и приветствуют Советский Союз, потому что его успехи служат делу мира и блага человечества.

Чувство гнева вызывают у честных людей действия американских империалистов, применяющих новейшие достижения науки для разрушений и убийств во Вьетнаме, уничтожения рисовых полей, мирных сел и городов. Напалм, отравляющие химические вещества — вот те средства, которыми пользуется «свободный мир» для пропаганды своего образа жизни. Такими же способами и под тем же предлогом двадцать лет назад устанавливал свой «новый порядок» и Гитлер.

Да и в Европе сейчас люди не могут спать спокойно, потому что ее небо бороздят американские бомбардировщики со смертоносным атомным грузом. При столкновении над Испанией они разбросали свои бомбы, которые до сих пор не могут собрать.

Нам, живущим на чужбине, но горячо любящим Родину, очень приятно слышать из уст иностранцев похвалу миролюбивой внешней политике СССР. Желаем родному народу еще больших успехов.

Иван СИНЯВСКИЙ.

Франция.

НАМ вельмі балюча чуць і чытаць, як пакутуе ў В'етнаме народ, Амерыканцы нарабілі зброі розных гатункаў і цяпер выпрабавваюць яе на чужой тэрыторыі. Да якога ж часу на зямлі будзе ліцца кроў? Хіба нельга і другім краінам сабрацца і мірна дагаварыцца, як гэта зрабілі Індыя і Пакістан па ініцыятыве Савецкага Саюза ў Ташкенце?

Анна і Аляксандр ДЗІКІЯ.

Бельгія.

ПОЛУЧИВ вашу газету, прочитываю ее от первой до последней строчки и передаю друзьям-соотечественникам. Каждый номер проходит через десятки рук. Большое вам спасибо за добрые вести с Родины.

В наш порт Росарио часто заходят советские корабли, и мы подолгу беседуем с моряками. Читаем прогрессивные эмигрантские газеты. Хотим

открыть русскую библиотеку, которую назовем именем Пушкина. Местные власти пока противятся этому, но в Росарио есть люди, любящие русскую литературу, и они обещают нам помощь. Вообще у нас много друзей среди аргентинцев. Сейчас, после успешного полета «Луны-9», мы просто чувствуем себя именинниками, так все нас поздравляют и просят передать наилучшие пожелания Стране Советов.

Иван ШВЕД.

Аргентина.

ПЕНТАГОН аднавіў бомбардзіроўку Дэмакратычнай Рэспублікі В'етнам, і кожнаму гэтаму не прабачыцца. Прэзідэнт Джонсан зноў выступае з прамовамі, у якіх заклікае «абараняць свет ад камунізма». Бізнесмены нажываюцца на пастайках зброі...

Як цяжка гэта чуць нам, эмігрантам! Нашы землякі перажылі самую страшную вайну ў гісторыі чалавецтва. І зараз, калі прызджаеца ў родную вёску, бачыш, што не зажылі раны ў сэрцах людзей, якія страцілі блізкіх. Няўжо чалавецтва так ніколі і не скончыць з вайнамі?

Юзэф ФОКІН.

ЗША.

МЫ, ВЫХОДЦЫ з Расіі, часта сустрачаемся ў сваім клубе, абмяняемся навісткімі з Родины. А кога я прывес туды свае кніжкі, то проста не знаю, кому першаму даць іх почытаць, так усё просілі.

В Амерыке сёчас неспокойна. Кожны дзень дэманстрацыі. Негры трэбуюць раўнапраўя. Студэнты трэбуюць прекрашчэння вайны во Вьетнаме, многія ідуць у турмы, не воюваць адказваюцца.

Родныя мне пішут часта — из Минска, из Марыной Горкі, а два племянніка — дажэ из Сибири. Спрашываю іх, чэго они так далёка забраліся, што они атвечают, что жизнь в Сибири богатая и привольная, и они ею очень довольны.

Василь СІДОРОВІЧ.

США.

Мікола ФЕДЗЮКОВІЧ

КАМПАНЭЛА

Ад хады імклівай і бяспонцай
Галаве пад шапкай цесна.
Вёска сустрэае нас,
вайскаўцаў,
пахам малака і цеста.
Цішыня хістаецца загадкава,
І ў грудзях —
пяшчотная вібрацыя.
Старшыня гаворыцца,
не загадвае:
— Перакурым, брація...
Скрыпка заспявала.
Светлы ранак.
Недакураны цыгаркі.
Старшыня сталяў зачараваны:
— О, цэ гарно!
Цішыня,
духмяная і цёплая,
кацянем згарнула за
пазухай.
...Дзесяцігадовы хлопчык
Сцёпка
скрыпку працягнуў, як казку.
Старшыня узяў яе,
таксама
як найдаражэйшую
каштоўнасць.
Ён збіраўся вытрымаць
экзамен
перад скрыпачом
ў кароткіх штоніках.
Ён спярша смяючы паглядзіў
па струне
па кожнай
паасобку.
З маршальскай сур'ёзнасцю
ў паглядзе
наглядаў за старшыня
Сцёпка.
Першы гук,
празрысты і вясёлы,
збег па струнах,
нібыта па лесвіцы.
Светлаю паўднёва вясною
дыхала вясна палеская.
Пунсавела неба хусткай
вымытай —
і была далёка дзесяці спёна.
— Кампанэла, —
ціха Сцёпка вымавіў
і ўсміхнуўся,
і ўсміхнуўся Сцёпка.

Летапіс

жыцця паэта

Літаратурны музей Януба Коласа падрыхтаваў да друку альбом-выстаўку аб народным паэце Беларусі. У храналагічна-тэматычнай паслядоўнасці тут сабраны цікавы і разнастайны матэрыял. Гэта своеасаблівы летапіс жыцця і творчасці песняра. Ён паслужыць дапаможнікам для вучняў школ і выкладчыкаў мовы і літаратуры.

М. ЖЫГОЦКІ.

«Голас Радзімы»

№ 9 (915)

ВЫБУХУ НЕ БУДЗЕ

Заданне было нялёгкае. Напярэдадні пазванілі з суседняга калгаса. Там здарылася няшчасце. Вяртаючыся са школы, дзеці расклалі на ўзлесці вогнішча. Пад ім аказалася старая фашысцкая міна...

Афіцэру Еліну, камандзіру сапёрнага ўзвода, было даручана тэрмінова выехаць на месца здарэння. Па дарозе ў падраздзяленне афіцэр думаў аб тым, каго ўзяць з сабой. У думках перабіраў падпарадкаваных яму салдат. Спыніўся на

радавым Масалаву і сержанту Хомічу.

Міхаіла Хоміча ён ведаў, як вопытнага сапёра, удумлівага выхавальца салдат. Не аднойчы разам праводзілі самыя складаныя размініраванні.

...Да месца дабраліся хутка. Спыніліся на ўскрайку сяла. Паблізу быў лес. Побач — жывёлагадоўчая ферма. Вырашылі вёсці пошукі на трох участках: вакол месца ўзрыву і далей на неўзараных, балоцістых месцах. Першы крок, другі, трэці... Мікалай Маса-

лаў — увесь увага. Ён напружана ўслухваецца ў раўнамернае гудзенне ў навушніках. Побач старшы сержант Хоміч. Яго спакойна паступова перадаецца і Масалаву. Мікалай ловіць яго падбадзёрваючы погляд.

Пошукі працягваліся тры гадзіны. Адзінока маячыўшыя фігуры сапёраў то сыходзіліся, то зноў разыходзіліся ў розныя бакі. Метр за метрам абследаван першы ўчастак. Кароткі адпачынак. І зноў пошукі. Масалаў атрымаў заданне

РЭХА ВАЙНЫ

абследаваць ўчастак каля жывёлагадоўчай фермы. І раптам у тэлефонах мінашукальніка засвістала на высокай ноте. «Міна!» — прамільгнула думка. Мікалай дастаў шчуп, асцярожна сунуў яго ў мяккі грунт. Адчуў нешта цвёрдае, металічнае. Прабабіў гэта ў некалькіх месцінах.

Спачатку верхні грунт здымалі лалатамі. Працавалі асцярожна, спакойна. Пад прагніўшым насцілам аказалася зямлянка. Абкапалі яе з усіх бакоў. Але адчыняць дзверы небяспечна. Знізу прасачылася вада, густая ад іржаўчыны і мазуту. Гэта быў фашысцкі тайнік, пакінуты пры адступленні. Двое сутак працавалі сапёры, стоячы ў халоднай вадзе. Двое сутак змагаліся са смерцельнай небяспечнасцю. Пяцьсот пяцьдзесят буйнакаліберных снарадаў і мін дасталі з зямлянік, вывезлі ў бяспечнае месца і ўзарвалі.

Гэта толькі адзін эпізод з жыцця воінаў Беларускай ваеннай акругі. А ў вольны ад заняткаў час салдаты захапляюцца літаратурай, музыкай, песнямі. Адзін з такіх самадзейных салдацкіх ансамбляў вы і бачыце на гэтым здымку.

В. ВОЛЬСКІ.

Фота П. Дзюбіна.

USSR — VENUS — BRITAIN

The USSR and Great Britain have started a series of joint experiments on radio-sounding of Venus. Vladimir SIFOROV, Corresponding Member of the USSR Academy of Sciences, talks to our readers about this.

On January 8 and 9 the powerful transmitters of the Soviet centre for super-distance space communication sent a 6-hour's unbroken radio signal in the direction of Venus. Britain's Jodrell Bank Observatory received the signal which had bounced back from the planet. The radio waves covered 80,000,000 km. in 6 minutes.

Soviet scientists have already accumulated experience in radio studies of the planets of the solar system. They carried out radio-sounding of Venus, Mercu-

ry, Mars and Jupiter for the first time in 1961-1963.

During the last experiment, the distance between Earth and Jupiter was some 600,000,000 km. The signal took an hour to travel both ways. To grasp the complexity of these experiments, imagine a cup of boiling water emptied into the Pacific Ocean. Then somewhere, thousands of kilometres away, a second person scoops out a little sea water containing an infinitesimal amount of the heat from this water. The amount of extra heat in the ocean would still be greater than the energy of the signal reflected from Jupiter. Our researchers were only able to carry out the experiment thanks to their ultramodern radio-engineering equipment.

Radio study of the planets

has supplied science with a wealth of valuable data. It has permitted more precise determination of the distance from the Earth to the other planets and to calculate more accurately the so-called «astronomical unit» (the distance from the Earth to the Sun employed for expressing distances within the solar system and occasionally for measuring interstellar distances). It turned out to be 149,599,300 km. Data on the revolution and surface structure of the planets were also obtained.

The first communication session USSR-Venus-Britain is another step forward, and the joint research programme is continuing.

Formidable difficulties had to be overcome, for, the Soviet and

British researchers were hindered by tremendous distances, noise, and radio disturbances in space. But the scientists of both countries have successfully overcome every obstacle. Their joint experiment in long-distance space radio-communications via the Moon, in spring 1964, played an important part. The Soviet transmitters and Jodrell Bank's radio telescope were coordinated with exceptional precision: in experiments of this kind the scientists must minimize energy scatter and beam their transmissions as accurately as possible.

Broad prospects have been opened up, and it will eventually become possible to set up radio-relay lines using artificial satellites and natural heavenly bodies as re-transmitting agents.

The experiment is continuing.

ДА 50-ГОДДЗЯ
САВЕЦКАЙ УЛАДЫ

АГНІ

рас Яраслаўскага, Волжскага, Маскоўскага, Омскага шынных заводаў, але хутка яе галоўным спажыўцом стане Бабруйскі шынны камбінат. У Светлагорску вырашана будаваць завод вадкага серавугляроду — рэчыва, неабходнага для вытворчасці корду. Гэты завод забяспечыць патрэбы як Светлагорскага, так і Магілёўскага завода штучнага валакна, які будуюцца.

На чарчэжных дошках праекціроўшчыкаў не толькі планы новых прадпрыемстваў, але і праекты новых мікрараё-

дам расце энергетычная магутнасць Беларусі, электрастанцыі якой уліліся ў адзіную энергетычную Паўночнага Захаду краіны.

Бязрозўская ДРЭС, вакол якой вырас горад Белаазёрск, самая вялікая ў рэспубліцы. Ужо зараз яе магутнасць дасягае 600 тысяч кілават, а будаўніцтва працягваецца. Пачаўся мантаж турбагенератара пятага блока.

Жыццё Белаазёрска пачалася рытму будоўлі. Самі назвы вуліц гавораць аб прафесіях іх жыхароў — вуліца Энергетыкаў, вуліца Будаўнікоў, Піянерская вуліца. Піянеру, людзей, пачаўшых гэту будоўлю, у 1958 годзе было 380, а зараз у горадзе 5 тысяч жыхароў. Калі рэмігрант з Канады Рыгор Кутасевіч прыйшоў сюды ў 1958 годзе нанімацца на работу маляром, яму казалі, што аддзелачных работ пакуль няма, але хутка будуць. Скептычна паглядзеўшы на чыстае поле, якое расцілалася наўкола, ён не паверыў і паехаў у Карэлію. Праз два гады, прыехаўшы ў госці да родных, ён быў здзіўлены: на берагах Белага і Чорнага азёр сапраўды вырас горад. Тут Рыгор Іванавіч і застаўся назаўсёды.

Усе жыхары маладых гарадоў — наваселы. У кватэрах, якія яны атрымліваюць, ёсць газ, гарачая вада і іншыя бытавыя зручнасці. Кожны новы горад складаецца з некалькіх мікрараёнаў, якія маюць свой парк, свае магазіны, спартыўныя збудаванні, бальніцы, школы. Асабліва ўвага ўдзяляецца навучальным установам, таму што асноўную масу жыхароў складае моладзь. Салігорцы, напрыклад, будуць самую вялікую ў Беларусі сярэдняю школу на 1600 месц з выдатна абсталяванымі кабінетами і лабараторыямі, спартыўнай залай і плавальным басейнам. Кадры нафтавікоў рыхтуе Наваполацкі нафтавы тэхнікум, шахцёраў — Салігорскі горна-хімічны тэхнікум імя Марыса Тарэза, хімікаў і энергетыкаў — Светлагорскі індустрыяльны тэхнікум.

Адначасова з прадпрыемствамі і жыллымі дамамі ў маладых гарадах узводзяцца клубы, дамы культуры, кінатэатры. Заняткі спортам, літаратурна-музычныя вечары, гастролі прыездных артыстаў, сустрэчы з пісьменнікамі, а ў Светлагорску нават выступленні самадзейнай філармоніі — усё гэта запаўняе вольны час працаўнікоў.

Агні новых гарадоў пачаліся вогнішчамі ля палатак першых будаўнікоў. Сёння над гэтымі гарадамі — зарава электрычнага святла, успышкі электразваркі, ліхтары будаўнічых кранаў, чырвоныя зоркі над капрамі.

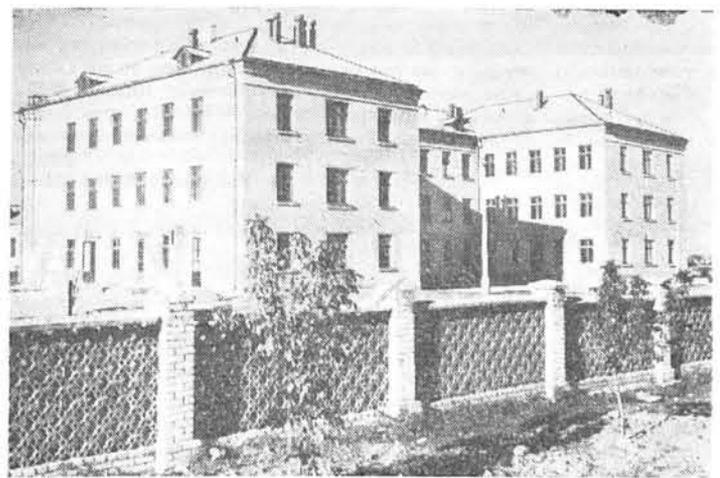
Гараць над рэспублікай агні новых гарадоў, славячы людзей працы.

С. КЛІМКОВІЧ,
Т. РЭУТОВІЧ.

На здымках: 1. Высотныя дамы ў Наваполацку. 2. Светлагорск, універсальны магазін «Дружба». 3. Галоўны корпус Белаазёрскай бальніцы.

ГАРАДОЎ

вацца будаўнічая індустрыя, лёгкая і харчовая прамысловасць, а галоўнае — на базе нафтаперапрацоўчага завода будзе створаны велізарны хімічны камбінат. Першае прадпрыемства гэтага камбіната — поліэтыленавы завод — дасць сваю прадукцыю ў 1967 годзе.

БЕЛАРУСЬ становіцца рэспублікай вялікай хіміі. Нядаўна ў атрад беларускіх хімікаў уліўся калектыў Светлагорскага завода штучнага валакна. Першая серабрыстая кордавая нітка сыйшла са станка ў студзені 1965 года, а зараз завод ужо выпускае больш 11 мільянаў квадратных метраў корду. З яго можна зрабіць каля 600 тысяч аўтамабільных пакрышак. Калі прасочваеш сувязі паміж новымі прадпрыемствамі, робіцца асабліва відавочным каласальны размах прамысловага будаўніцтва ў нашай рэспубліцы. Пакуль светлагорцы адпраўляюць сваю прадукцыю ў ад-

наў, гандлёва-бытавых цэнтраў, палацаў культуры, школ, дзіцячых садоў. На два мікрараёны Светлагорска выдаткавана 11 мільянаў рублёў. Горад на Бярэзіне свабодна забудоўваецца зручнымі светлымі дамамі. Тут, як і ў іншых маладых гарадах, многа зеляніны.

Светлагорск, горад святла... Гэтай пазычнай назвай ён абавязаны сваёй электрастанцыі — адной з буйнейшых у Беларусі. Удзень і ўначы нясуць вахту энергетыкі Васілевіцкай ДРЭС, удзень і ўначы генератары выпрацоўваюць электраэнергію, якая прыводзіць у дзеянне матары, нясе святло сёлам і гарадам. Пушчаная ў пачатку сямігодкі, ДРЭС ужо дала краіне 6,5 мільярда кілават-гадзін энергіі — у 3,5 раза больш, чым усе электрастанцыі Расіі ў 1913 годзе.

САВЕЦКІ САЮЗ займае першае месца ў Еўропе і другое ў свеце па выпрацоўцы электраэнергіі. З кожным го-

3 ВЕЧНА ЖЫВЫХ КРЫНІЦ

Сёлета спаўняецца 80 год з дня нараджэння аднаго з таленавітых беларускіх савецкіх кампазітараў — Аляксея Яўлампіевіча Туранкова. Вучань вядомых рускіх педагогаў Лядава і Сакалоўскага, Туранкоў з першых дзён Савецкай улады ў Беларусі разгарнуў творчую і грамадскую дзейнасць спачатку ў Гомелі, а з 1934 года — у Мінску. У Гомелі ён заснаваў народную кансерваторыю, у якой працаваў пянаццаць гадоў педагогам, быў старшынёй музычнай секцыі аддзела народнай асветы. У Мінску працаваў у радыёкамітэце і сімфанічным аркестры.

Кампазітар пакінуў нам у спадчыну свае скарбы — звыш шасцісот твораў розных жанраў. Асноўнай крыніцай, з якой шчодро і па-майстэрску карыстаўся ён у сваёй творчасці, была беларуская народная песня. Напісаў ён шматлікія апрацоўкі і гарманізацыі народнай песні, фантазію на беларускія тэмы

для сімфанічнага аркестра, п'есы для квартэта народных інструментаў, беларускую рапсодыю для кілафона і інш. Значны ўклад унёс Туранкоў у музычна-драматычную галіну мастацтва, напісаўшы музыку для шэрагу тэатральных і радыёп'ес, а таксама для кінафільмаў. Ён творца трох беларускіх опер: «Кветка шчасця», «Пагранічнікі» і «Яснае святанне». Оперы «Кветка шчасця» і «Яснае святанне» ставіліся з поспехам на Дэкадах беларускага мастацтва ў Маскве і атрымалі высокую ацэнку ў слухачоў і ў прафесійнай музычнай крытыцы.

А. Я. Туранкоў узнагароджаны Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР, ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга, удастоены звання заслужанага дзеяча мастацтва БССР. Удзячная памяць народа аб кампазітары будзе жыць доўга, як сапраўднае хараво на зямлі.

Іван ШУТОВІЧ.

г. Вільнюс.

НОВЫХ

НА зямлі Беларусі многа гарадоў, ахутаных смугой старажытных паданняў, авейных славай продкаў. Праз стагоддзі данесла да нас «Слова аб палку Ігаравым» рэха крывавай бітвы на берагах Нямігі. Народныя песні захавалі памяць аб паходзе татар на Крычаў і аб барацьбе славян з чужынцамі. Свой горад Полацк праславіў Георгій Скарына. Далёка за межамі Беларусі былі вядомы вытанчаныя ўзоры слукі паясоў. А падзеі параўнаўча нядаўняга мінулага? Разгром царскай стаўкі рэвалюцыйнымі салдатамі і рабочымі Магілёва, дэманстрацыя супроць польскіх паноў у Косаве, легендарная абарона Брэсцкай крэпасці — колькі гераічных старонак гісторыі!

Але ёсць на карце рэспублікі гарады, старэйшым карэнным жыхарам якіх не споўнілася і васьмі год. Іх гісторыя — не ў даўніх летапісах, а ў рэпартажах, зводках, паведамленнях статыстычных упраўленняў апошніх год. Побач са старымі прамысловымі цэнтрамі яны вызначаюць аблічча сённяшняй індустрыяльнай Беларусі. Гэта гарады шахцёраў і нафтавікоў, хімікаў і энергетыкаў, мантажнікаў і будаўнікоў — Салігорск, Наваполацк, Светлагорск, Белаазёрск.

БЕЛАРУСЬ заўсёды лічылася краем, бедным карыснымі выкапнямі. Аднак у апошні час з дапамогай сейсмічнага, гравіметрычнага і іншых сучасных метадаў геалагічнай разведкі ў нетрах беларускай зямлі пачалі знаходзіць усё новае і новае скарбы. І самы каштоўны з іх — буйнейшае ў Еўропе Старобінскае месцанараджэнне калійнай солі (сільвініту).

10 жніўня 1958 года каля вёскі Чыжэвічы быў закладзены першы камень будучага горада беларускіх шахцёраў. Гэты дзень лічыцца днём нараджэння Салігорска.

У снежні 1959 года быў заселены першы жылы дом. У сакавіку 1960 наваселле святкавалі ўжо тры вуліцы. А зараз у Салігорску, горадзе з 25-тысячным насельніцтвам, пяць мікрараёнаў. Широкая паласа парку аддзеліць жыллыя кварталы ад рудніка. І хоць, як пішуць мясцовыя пазты,

Салігорскія белыя чайкі
На Дняпры яшчэ дзесьці
жывуць,

хутка яны прыляцяць на Салігорскае мора, збудаванне якога пачалася.

Колькі б вы ні хадзілі па горадзе, вы не зразумееце яго, пакуль не спусціцеся ў шахту. На дзесяткі кіламетраў працягнуліся падземныя «вуліцы» і «завулкі», якія на мове шахцёраў называюцца квершлагамі, штрэкамі, праходкамі.

Усё глыбей і далей угрызаюцца горнапраходчыя камбайны ў магутныя пласты сільвініту — руховага каменя, які па трываласці пераўзыходзіць каменны вугаль. Свежазрэзаны пласт пароды ў промні шахцёрскай лямпачкі іскрыцца і пераліваецца грамямі самацвэтаў. А хіба сільвініт сапраўды нельга назваць каштоўным

камнем, калі, перапрацаваны на ўгнаенне, ён вяртаецца з калгасных палёў у выглядзе збожжа, бульбы, цукровых буракоў, льну?

Шэсць год назад на-гара была паднята першая бодня руды, а зараз штодзённа дабываюцца тысячы тон каштоўнейшага мінералу. На поўную магутнасць працуе першы Салігорскі калійны камбінат, уступіла ў строй першая чарга другога камбіната, на старце — трэці. І калі на поўную магутнасць працуюць усе тры камбінаты, прадпрыемства стане буйнейшым у Еўропе.

НА ЛЕВЫМ беразе Дзвіны, там, дзе сінелі льняныя палі і шапталіся стромкія сосны, на многіх гектарах раскінуліся карпусы нафтаперапрацоўчага завода, роўнымі радамі выстраіліся рэзервуары, узняліся калоны тэхналагічных устаноў, працягнуліся дзесяткі кіламетраў трубаправадаў. Гэта — сэрца маладога горада, імя якому Наваполацк.

У строгім парадку размясцілі жыллыя кварталы, дзевяціпавярховыя прыгажуні-дамы ўзняліся на цэнтральнай вуліцы Нафтавікоў. Сібірскія лістоўніцы, канадскія таполі, блакітныя елкі, туі, бярозы, пасаджаныя ў Наваполацку, ператвораць яго ў горад-сад. Калісьці на Полаччыне існавала легенда аб тым, што пад Сафійскім саборам ёсць падземны ход, які вядзе ў казанчы белакаменны горад. Такі горад над Дзвіною узнік не па ўзмаху палачкі чараўніка, яго ўзялі беларускія будаўнікі з дапамогай сяброў з іншых рэспублік.

На будаўнічую пляцоўку Эстонія пастаўляла цэплаабменнікі. Украіна — ёмістасці для атмасферна-вакуумнай трубчаткі і крэкінгу. З Малдавіі прыбывалі помпы і абсталяванне. Урал паслаў электраматары. Ленінград — тэхналагічную дакументацыю. У завода было больш трохсот прадпрыемстваў — пастаўшчыкоў. Побач з беларусамі працуюць тут украінцы, літоўцы, азербайджанцы — прадстаўнікі семнаццаці нацыянальнасцей Саюза.

Шахцёры, нафтавікі... Ці маглі б так хутка авалодаць гэтымі прафесіямі беларусы, калі б не братыя дапамога ўсёй краіны Саветаў? Ці маглі б яны самі ўзвесці гіганцкія прадпрыемствы, аб многіх з якіх мы ўжо прывычна гаворым: «Яны будуць буйнейшымі ў Еўропе»?

Ужо зараз ва ўсе куткі краіны ідуць з Наваполацка эшалоны з бензінам і бітумам. Беларускае гаручае дае жыццё матарам аўтамашын, трактараў, камбайнаў. З пускам новых магутнасцей завод забяспечыць нафтапрадуктамі ўсе патрэбы Беларусі і Прыбалтыкі.

Па дзвюхтысячакіламетраваму нафтаправоду нафта ідзе ў Беларусі з Татарыі і Башкірыі. Але не за гарамі той дзень, калі наваполацкі нафтавікі будуць перапрацоўваць сваю, рэчыцкую нафту.

У Наваполацку будуць разві-

Да 70-годдзя з дня нараджэння | **МЫ ўСЕ — ЯГО ВУЧНІ**

Да шасцідзесяцігоддзя з дня нараджэння, у 1956 годзе, старэйшаму байкапісцу, драматургу і вучонаму Беларусі Кандрату Кандратавічу Крапіве было прысвоена пачэснае званне народнага пісьменніка рэспублікі. На мой погляд, у дадатак да гэтага высокага пісьменніцкага звання Кандрату Кандратавічу можна б прысвоіць званне народнага настаўніка, бо кожным сваім творам ён вучыць людзей жыць на белым свеце, высмалвае агнявой сатырай шкодныя праявы ў жыцці.

У вершы «Лясная казка», які напісаны даволі даўно, пісьменнік расказвае, як рэзгаваў Абібок на запітанне, чаму ён не арганізаваў выезд на лесавывазку:

Ехаць — дык трэба ж каня запрэгчы,
А збруі ніяк не збярэ я...

Далей ідзе размова, — дзе ж тая збруя. Яна і «ў Рамана», і «ў Сцяпана», і «ў Дзямяна», і наогул невядома дзе, як гэта заўсёды бывае, калі на чале гаспадаркі стаяць абібок. Не лепшыя за іх і тыя «дзядзі», што праседжвалі штаны на нарадзе і ніяк не маглі вырашыць пытанне, «як Абібока да лесу прывесці».

У наш час безгаспадарчасць не такая ўжо характэрная з'ява, але верш Крапівы ўсё ж нясе сваю нагрукку:

... даведзена ўжо вякамі,
Што лес не сякуць языкамі.

А байку «Жаба ў калііне», каб мая на тое воля, я прымусяў бы вывучыць напамяць падпальшыкаў вайны. Гэта дапамагло б ім зразумець, што агрэсіўнай жабе ныварта падлазіць пад кола гісторыі.

Добра ведаем Кандрата Кандратавіча як педагога і мы, пісьменнікі сярэдняга пакалення. Я, напрыклад, не ўяўляю, як бы мог стаць байкапісцам, каб не сустрэў на сваім шляху творы Крапівы. Тое самае вам скажа і байкапісец Эдуард Валасевіч. Можна з упэўненасцю сказаць, што і драматург Андрэй Макаёнак далучыцца да такога сцвярджэння. Дый не толькі пісьменнікі сатырычнага плану цэняць школу Кандрата Кандратавіча. Праз іх і Макар Паслядовіч, Іван Грамовіч, Іван Шамякін, Тарас

Хадкевіч, Яўген Васіленак і многія іншыя шмат чэрпаюць у Крапівы.

У 1950 годзе Беларускай дзяржаўнай выдавецтвам было запланавана выданне масей першай кніжкі «Мы іх ведаем». Сам факт выхаду ў свет першай кніжкі для пісьменніка з'яўляецца вялікай падзеяй. А тут яшчэ я даведаўся, што маю кніжку будзе рэдагаваць сам Крапіва. Можна ўявіць, як я хваляваўся тады.

І вось мы з Кандратам Кандратавічам сядзім у невялічкім хатнім кабінцеце па вуліцы Горкага. Перада мной ляжыць рукапіс кніжкі з паметкамі рэдактара, а перад Кандратам Кандратавічам некалькі аркушыкаў паперы, на якіх вылісаны назвы маіх твораў і заўвагі.

Зараз у мяне ўжо выйшла каля двух дзсяткаў кніжак. І, вядома, колькі было кніжак, столькі было і рэдактараў. Даводзілася і мне рэдагаваць кніжкі іншых аўтараў. Але такога рэдактара, як Кандрат Кандратавіч, я не сустракаў. Крапіва ніколі сам чужых твораў не папраўляе. У адпаведным месцы рукапіса ён ставіць галачку, а на асобным цэтліку для сябе робіць паметку.

— Вось тут у вас нешта не тое, — кажу ён мне. — Падумаце, можа лепей скажаце. Калі ж Кандрат Кандратавіч бачыў, што я нічога прыдумаць не магу, ён нібы між іншым намякаў:

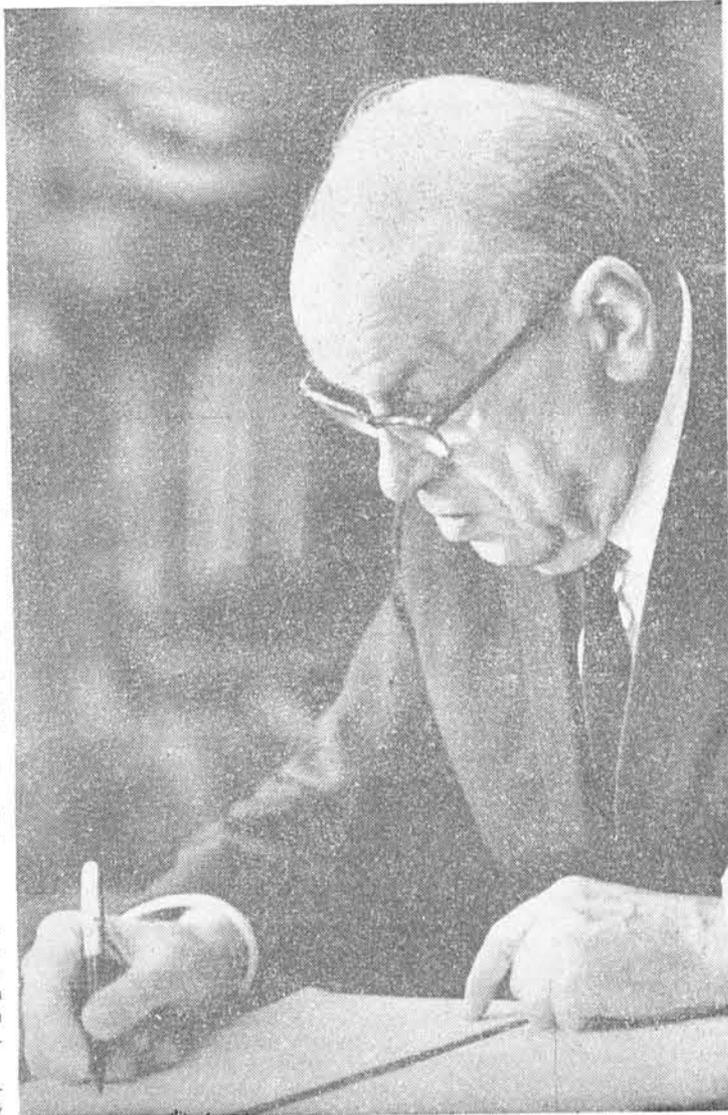
— А магчыма, вось так...

І байка даводзілася да ладу.

Так масціты пісьменнік-сатырык вучыў працы над творам маладога, пачынаючага літаратара, калі яшчэ невядома было, будзе што з гэтага маладога ці не. Цярпліва, уважліва Кандрат Кандратавіч даў мне дужа важны ўрок літаратурнай працы, за што я буду ўдзячны яму ўсё жыццё.

Зараз Кандрату Кандратавічу Крапіве, як кажуць, стукнула семдзесят год. Але ён не склаў сваю выпрабаваную сатырычную зброю. З'яўляючыся віцэ-прэзідэнтам АН БССР, дзе ў яго хапае працы, ён застаецца пісьменнікам-настаўнікам.

Уладзімір КОРБАН.

Кандрат Кандратавіч КРАПІВА.

А МАЛЬ да самай вайны мне не даводзілася бачыць Кандрата Кандратавіча Крапіву, творы якога з захапленнем чытаў і емляўся. Тады я ўяўляў сабе, што сатырык — гэта вельмі вялікі чалавек, як і яго творы, і апынуўшыся ля яго, толькі наспявай запамінаць жарты ды вострыя слоўцы, якія ён сыпле, як з мяшка.

Ужо дзевяці вясной 1941 года я трапіў на вельмі цікавую гутарку Крапівы з журналістамі і ўбачыў вя-

САТЫРЫК У ДАЗОРЫ

домага сатырыка. Хацелася шмат яшчэ аб чым спытаць, але не хапіла адвагі. Думаў: ну, нічога! Іншым разам, цяпер я жыў у Мінску. А неўзабаве з групай ваенных журналістаў газеты «Красноармейская правда» і вайсковымі, згубіўшымі свае надроздзяленні, я апынуўся ў лесе пад Мінскам. Гудзелі «Месерміты», білі зеніткі, трапілі кулямёты. Недзе блізка ад нас гітлераўцы скіну-

лі дэсант. Мяне, ужо апрапунтага ў вайсковую форму, паклікаў старшы нашай групы маёр Баканаў.

— Пойдзецца са старшым лейтэнантам у дазор, — загадаў ён.

Я зірнуў на высокага стройнага афіцэра ў гімнасцёрцы з трыма кубікамі ў пяцілічцы і ледзь не ўскрыкнуў ад радасці — гэта быў Крапіва.

— Есьці! — адказваў маёру, а сам думаў: «Вось

цяпер аб усім спытаю, пагавару і, зразумела, насьмяюся ўдэстаць».

Моўчкі мы дайшлі да ўскраіны лесу, адкуль павінны былі весці назіранне, моўчкі леглі з розных бакоў за куст. Я з надзей чакаў, што вось сатырык скажа нешта такое і я не ўстрымаюся ад смеху. Жылося яшчэ нежк марамі мірных дзён. Назіраю на пісьменніка, з якім так хацелася па-

гаварыць. Кандрат Кандратавіч углядаецца ўдаль, маўчыць. На мае пытанні адказвае каротка: «Так, угу, бачу»... За ўвесь час знаходжання ў дазоры я не пачуў ад яго нават поўнага сказа.

Цяпер, успамінаючы той далёкі дзень, думаю: каб востра, транна, смешна пісаць, трэба пісьма ўглядацца ў жыццё, адкладваць заўважанае ў памяць і да аднаведнага часу маўчаць, так як Кандрат Кандратавіч у дазоры.

Леанід ПРОКША.

ПЕРАД ДАЛЬНЯЙ ДАРОГАЙ

Дзяржаўны народны хор БССР рыхтуецца ў вялікую гастрольную паездку па Украіне, Сібіры і Далёкім Усходзе. У сувязі з гэтым наш карэспандэнт сустрэўся з нязменным кіраўніком гэтага хору народным артыстам БССР Генадзем Іванавічам Цітовічам і папраціў яго каротка пазнаёміць нашых чытачоў з гісторыяй гэтага вядомага калектыву і яго творчымі планами.

Вось што раскажаў Г. І. Цітовіч.

Доўгі час фальклор у жыцці беларускага народа быў адзінай формай мастацкай творчасці. Да Кастрычніцкай рэвалюцыі народнае мастацтва было ў загоне, таленты часта гінулі, не дасягнуўшы свайго росквіту. Толькі Савецкі лад стварыў усе ўмовы для развіцця народнай творчасці.

У народнай песні, як ні ў адным іншым жанры фальклору, знайшлі сваё адлюстраванне характар беларускага народа, яго нянавісць да прыгнятальнікаў, мары аб лепшым жыцці і, нарэшце, — ужо ў савецкую эпоху — радасць свабоднай працы, прыгажосць роднага краю. Фальклор быў той глебай, на якой зародзілася і развілася прафесійнае музычнае мастацтва Савецкай Беларусі.

На здымку: група ўдзельнікаў народнага хору БССР са сваім кіраўніком Г. І. Цітовічам (у цэнтры).
Фота П. Захарэнікі.

Развіццю і папулярнасці народнага мастацтва служыць і створаны ў 1952 годзе Дзяржаўны народны хор БССР. У ім тры групы: харавая, танцавальная і аркестро-

да. Гэтым жа мэтам закліканы служыць і створаны ў 1952 годзе Дзяржаўны народны хор БССР. У ім тры групы: харавая, танцавальная і аркестро-

вая, якія нярэдка выступаюць сумесна.

Першае выступленне нашага хору адбылося ў дні святкавання 35-й гадавіны Кастрычніка. За трынаццаць год сваёй работы хор пабываў ва ўсіх саюзных рэспубліках, чатыры разы за мяжой, даўшы ў агульнай складанасці больш дзюх тысяч канцэртаў. На VI Суветным маладзёжным фестывалі ў Маскве жаночая група хору была ўдастоена залатых медалюў.

Выступаючы ў гарадах і сёлах Беларусі, хор паступова заваяваў аўтарытэт, а гастролі, удзел у кінафільмах, выступленні на радыё і тэлебачанні, грамафонныя запісы песень, прынеслі яму і ўсесаюзную вядомасць.

За гэтыя гады вырасла творчае майстэрства нашых артыстаў, у асноўным былых удзельнікаў мастацкай самадзейнасці. Нязменным поспехам карыстаецца вакальны дуэт у складзе Марыі Адамеікі і Анны Лўдзеевіч, саістаў Валяціны Прыдатчынай, Валяціны Марозавай, Тамары Грабеннікавай, Інгі Адарэнікі, Уладзіміра Кавальчука і іншых, цымбалістак Людмілы Сідоравай і Жанны Багавік.

Некаторыя выхаванцы нашага хору з поспехам працуюць у вядомых творчых калектывах СССР: у хоры імя Пятніцкага, Чырванаспінным ансамблём песні і пляскай Савецкай Арміі, Дзяржаўным ансамблём танца Украіны.

Народны хор садзейнічаў папулярнасці многіх старых беларускіх народных песень і танцаў, песень беларускіх кампазітараў, з якімі калектыв падтрымлівае цесныя сувязі.

Цяпер у рэпертуары хору каля 500 канцэртных нумароў: 423 песні, 42 танцы і 24 інструментальныя п'есы. Зразумела, мы не абмяжоўваемся рамкамі нацыянальнага мастацтва. У нашых праграмах ёсць і класічныя ўзоры рускага і украінскага музычнага фальклору, песні і танцы краін народнай дэмакратыі.

Якія ж галоўныя нумары з свайго рэпертуару мы пакажам у час маючых адбыцца гастрольей? Да іх трэба аднесці «Прыітальную песню» кампазітара Алоўнікава, задуманую «Рачаньку», тэмпераментную «Лявоніху», «Песню аб Мінску», «Ой, Нёман», «Люблю цябе, мой край» і рад іншых. Наша «залатая» жаночая група хору выканае палюбіўшыяся ўсім песні «Ходзяць песні за рэчкай», «Нездаровішча», «А ты плахаў», «Перапёлка» і іншыя.

Цымбалісты ансамбля выкапаюць «Беларускую польку», фантазію на тэмы беларускіх народных песень, велічны паліпез Агінскага. Танцавальны ансамбль пакажа «Вечараньку», харэаграфічныя карцінкі.

Словам, калектыв зробіць усё, каб беларускае мастацтва яшчэ больш палюбілі ва ўсіх кутках нашай неабдымнай краіны.

ВО ИМЯ МИРА И ПРОГРЕССА

ГДР

«Директивы, которые изменяют мир» — под таким заголовком орган ЦК СЕПГ «Нойес Дойчланд» опубликовала комментарий, посвященный новой советской пятилетке.

Крепнущая экономическая мощь Советского Союза, пишет газета, растущее благосостояние его граждан при одновременном дальнейшем развитии социалистической демократии еще более увеличивают притягательную силу идей социализма, способствующую дальнейшему изменению соотношения сил на международной арене в пользу социализма.

«Нойес Дойчланд» называет знаменательным тот факт, что в проекте Директив придается большое значение дальнейшему экономическому сотрудничеству между Советским Союзом и другими социалистическими государствами. Тесное сотрудничество с Советским Союзом, подчеркивает газета, гарантирует также и другим социалистическим странам уверенный подъем.

БОЛГАРИЯ

Советский прогресс — это действительно чудо нашего времени, пишет газета «Отечественный фронт». Сейчас и друзья и враги говорят о новом старте Советского Союза, о вдохновенном порыве народа-богатыря.

План нового подъема советской экономики и дальнейшего повышения благосостояния советского народа, развитие советской демократии, пишет газета «Земедельско

знаме», — все это не только усилит влияние и авторитет Советского государства на международной арене, но и увеличит притягательную силу идей социализма. Проект Директив следует рассматривать и как новое доказательство верности КПСС и всего советского народа принципам пролетарского интернационализма.

США

Проект Директив XXIII съезда КПСС привлекает внимание американцев.

Основной лейтмотив комментариев нью-йоркской печати выражают два слова: «Реалистический план». Об этом пишут корреспонденты американских газет из Москвы, подчеркивая, что в проекте Директив делается особый упор на дальнейший подъем производства товаров народного потребления. К такому выводу приходит, в частности, и «специалист по русским вопросам» из газеты «Нью-Йорк таймс» Гарри Шварц, указывающий на «достижимость» целей, поставленных в пятилетнем плане.

ФИНЛЯНДИЯ

Все газеты Финляндии опубликовали подробные изложения сообщения о проекте Директив съезда. Особое внимание они обращают на главные показатели экономического развития — увеличение объема промышленного производства в полтора раза.

«Кансан уутисет» заявляет, что «новый экономический план

Советского Союза представляет собой программу роста быстрыми темпами». Газета выделяет те места из проекта Директив, где подчеркивается улучшение качества продукции и рост реальной заработной платы населения.

АВСТРАЛИЯ

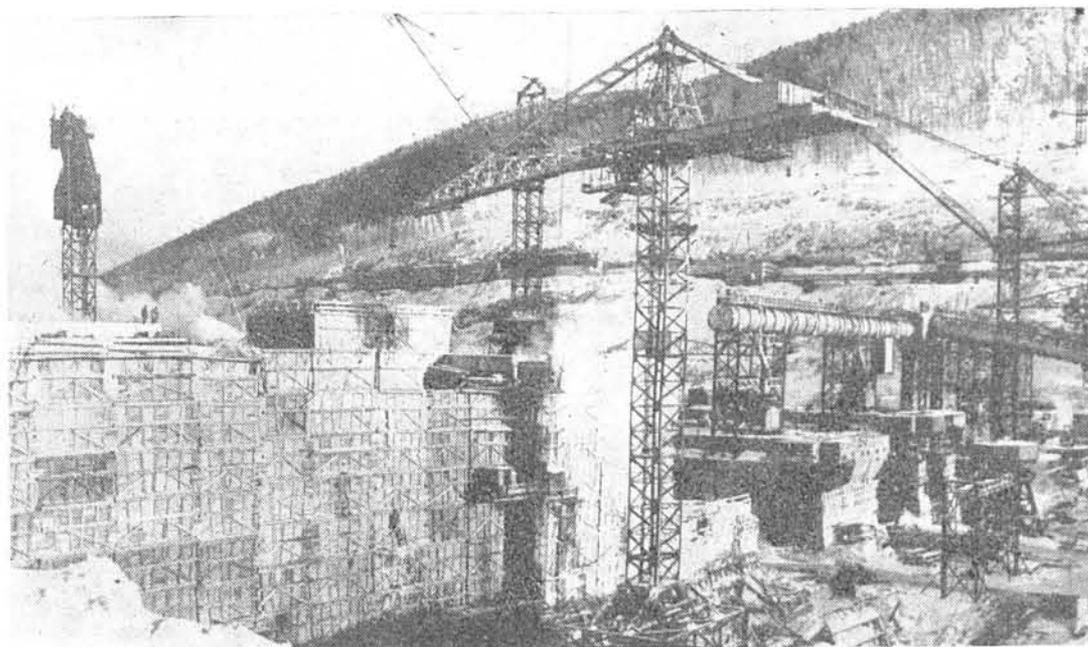
Все ведущие газеты страны на видных местах опубликовали основные данные из Директив по пятилетнему плану. При

этом газеты «Сидней морнинг геральд», «Сан ньюс-пикториэл», «Канберра таймс», «Острэиен» и другие подчеркивают, что за 5 лет значительно возрастет национальный доход страны, повысится жизненный уровень народа, увеличится выпуск автомашин, холодильников, телевизоров.

НИГЕРИЯ

«Смелый план в интересах советских граждан» — под та-

ким заголовком правительственная газета Нигерии «Морнинг пост» опубликовала сообщение о Пленуме ЦК КПСС. Проект Директив по пятилетнему плану, пишет газета, предусматривает крутой подъем жизненного уровня советского народа. Этот проект говорит о том, подчеркивает «Морнинг пост», что Советский Союз достигнет новых высот в экономическом соревновании с капитализмом.

Ни днем, ни долгой темной ночью, не затихает шум большой стройки на Енисее, где сооружается Красноярская гидроэлектростанция. Полтора миллиона кубометров бетона

будет уложено в наступившем году в основные сооружения ГЭС.

На снимке: правобережный котлован на строительстве Красноярской ГЭС.

ЗЛОВЕЩИЕ «ВАХТЫ»

Деревушка Паломарес у побережья Испании. Вытянувшись в цепочку, стоят 13 американских кораблей, в том числе ракетноносный крейсер «Бостон». В 450—500 метрах от берега среди плавучих кранов снуют катера с водолазами. А под водой находятся специальные подводные лодки-малютки «Алвин» и «Алуминаут». Чертыхаясь, уставшие моряки говорят об «этой штуке».

«Штука» — одна из четырех ядерных бомб, свалившихся чуть ли не на голову испанских крестьян после того, как в небе Паломареса 17 января произошел взрыв американского бомбардировщика и самолета-заправщика. За месяц поисков три бомбы удалось найти. Одна из них раскололась, что вызвало радиоактивное излучение. Население близлежащих деревушек в страхе. Американские грузовики до сих пор вывозят зараженную землю. Говорят, ее должны вообще «удалить» из Испании. Последняя бомба якобы упала в море. Ее и искали. Кроме того, американцы безуспешно разыскивали совершенно секретные инструкции об объектах возможной бомбежки и специальное устройство для зарядки ядерного оружия — «пластинку» с цепочкой, которая должна висеть на шее у командира бомбардировщика.

Сейчас «дело о пропавших бомбах» широко обсуждается в зарубежной печати. Все больше появляется статей, авторы которых с тревогой и гневом пишут не только об этом отдельном инциденте, но и об огромной опасности всей практики «воздушных вахт», введенных Пентагоном.

Действительно, случай в Испании далеко не первый. Каждые пять минут где-то в небе самых разных стран мира американский бомбардировщик с ядерным оружием на борту должен заправляться самолетом «Боинг КС-135». С 1961 года половина эскадрильи «Б-52», насчитывающих 630 самолетов, а также половина флота «Б-47» (225 самолетов) и «Б-58» (8 самолетов) находятся постоянно в воздухе. Чередуясь, постоянно патрулируют и 5 воздушных командных пунктов с генералами на борту. Это «дублиеры» главной штаб-квартиры стратегической авиации США в Омахе, штат Небраска. Зловещие полеты совершаются над территорией многих стран и вдоль границ СССР. Пентагон называет их «обычным дежурством».

Американские представители в Испании, следуя инструкции из Пентагона, прилагают все усилия, чтобы представить «дело о пропавших бомбах» как «обычный» несчастный случай.

В американской печати появились даже статьи, где скрупулезно описываются все меры предосторожности, якобы начисто исключая вероятность случайного взрыва ядерных устройств. При этом в качестве «довода» приводится тот факт, что было уже 14 катастроф с ядерными устройствами. Нет, «дело о пропавших бомбах» — новое подтверждение огромной опасности, которую олицетворяют американские атомные бомбардировщики, постоянно висящие над миром.

Именно так и расценил испанский народ случай над Паломаресом. Уже то, что правительство Франко отважилось запретить своему заокеанскому патрону полеты бомбардировщиков «Б-52» над испанской территорией, отражает силу возмущения испанцев ядерными выходками янки. Встревожена общественность многих других стран. Отзвуки взрывов американских бомб, уже рвущихся в Индокитай, воспринимаются простыми людьми разных стран как напоминание о жизненной необходимости единства и сплоченных выступлений против авантюристического курса внешней политики США, в том числе против преступной, опасной для жизни людей практики Пентагона.

В. ПАРАМОНОВ.

ЦЕНЫ ПОЛЗУТ ВВЕРХ

В США усиливается инфляция — один из результатов погоня предпринимателей за высокими прибылями.

«Ю. С. НЬЮС ЭНД УОРЛД РИПОРТ», ВАШИНГТОН.

Американцы выражают недовольство ростом стоимости жизни, падением покупательной способности доллара.

С каждым годом растет квартплата. Увеличение стоимости медицинского обслуживания многих приводит в ужас. Полуизолированное место в больнице стоит в среднем 27 долларов в день. Десять лет назад за него нужно было платить почти вдвое меньше — 15 долларов.

Дорожает также плата за учебу в колледже. Резко возросло страхование автомобилей. Одна из причин — непрерывное увеличение стоимости ремонта автомашин.

Доллар непрерывно теряет свою покупательную способность. И тем не менее официальные лица продолжают упорно утверждать, что настоящие угрозы инфляции в США нет. В крайнем случае они готовы признать существование лишь «ползучей» инфляции. Но разве «ползучая» инфляция не может стать настоящей?

После десяти лет «ползучей» инфляции доллар стоит уже не

100 центов, а только 85; рост цен съел 15 процентов его покупательной способности.

Поглядите, что стало с ценами на товары и услуги в типичных городах страны за последние 10 лет.

Стрижка в мужской парикмахерской Сан-Франциско в 1955 году стоила полтора доллара, а теперь два с половиной.

Врач в том же городе в 1955 году за удаление аппендикса предъявлял счет на 175 долларов, теперь он требует за ту же операцию 300 долларов. Женское пальто, которое в Сан-Франциско десять лет тому назад можно было купить за 60 долларов, теперь оценивается в 108 долларов.

Четырехмильная поездка по Чикаго на такси обходилась в 1955 году в 1 доллар 15 центов, а теперь — в 1 доллар 60 центов. Обед в чикагском ресторане стоил десять лет тому назад 60 долларов. Тот же самый обед стоит сейчас 7,5—8 долларов.

В общем, для всех цен характерна тенденция к росту, причем обесценивание доллара особенно ускорилось в последнее время. Некоторые известные экономисты выступили с предостережением, что экономика США на грани «перегрева» и угроза ускорения темпов инфляции сейчас более реальна, чем когда бы ни было со времен корейской войны.

14 РАЗ НА КРАЮ КАТАСТРОФЫ

5 ФЕВРАЛЯ 1958 года, штат Джорджия (США). Бомбардировщик «Б-47» «уронил» ядерную бомбу.

11 МАРТА 1958 года, штат Северная Каролина (США). Ядерная бомба сорвалась с самолета и упала рядом с жилым домом в городе Флоренса.

4 НОЯБРЯ 1958 года, штат Техас (США), аэродром Дайес. Потерпел аварию легкий бомбардировщик с грузом атомных бомб.

26 НОЯБРЯ 1958 года, город Шеннол, штат Луизиана (США). В полете загорелся бомбардировщик «Б-47» с ядерным оружием на борту.

6 ИЮЛЯ 1959 года, военновоздушная база Барксдейл. Терпит аварию при взлете са-

молет, транспортирующий ядерное оружие.

15 ОКТЯБРЯ 1959 года, штат Кентукки (США). Погиб бомбардировщик «Б-52» с двумя ядерными бомбами.

24 ЯНВАРЯ 1961 года, аэродром Сеймур-Джонсон (США). Близ аэродрома разбился бомбардировщик «Б-52», вооруженный ядерными бомбами.

14 МАРТА 1961 года, аэродром Бил. Погиб при тренировочном полете бомбардировщик «Б-52» с ядерной бомбой на борту.

13 ЯНВАРЯ 1964 года, штат Мэриленд (США). У города Камберленд погиб бомбардировщик «Б-52» с двумя ядерными бомбами на борту.

8 ДЕКАБРЯ 1964 года, Банкер-Хилл, штат Индиана (США).

В полете загорелся сверхзвуковой бомбардировщик «Б-58» с водородной бомбой на борту.

9 АВГУСТА 1965 года, Литл-Рок, штат Арканзас (США). Пожар в ракетном бункере, взрыв боеголовки удалось предотвратить.

12 ОКТЯБРЯ 1965 года на одном из аэродромов в штате Огайо (США) загорелся грузный ядерными бомбами огромный транспортный самолет.

17 ЯНВАРЯ 1966 года в районе Альмери (Испания) терпит катастрофу бомбардировщик «Б-52» с четырьмя ядерными бомбами на борту.

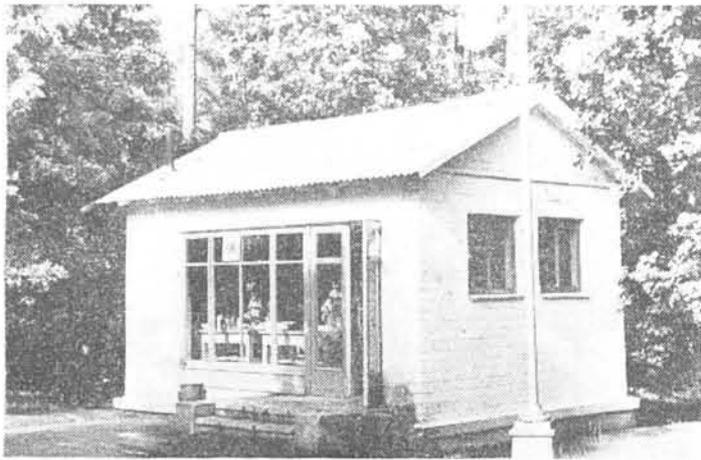
19 ЯНВАРЯ 1966 года в порту Мейпорт (США) ракета с ядерной боеголовкой падает на палубу фрегата.

УБЕДИТЕСЬ САМИ

Много туристских маршрутов пролегло на просторах СССР. Один из них пересекает Советскую Белоруссию. Днем и ночью в любую погоду по автодороге Брест — Минск проносятся машины туристов. И как приятно после дороги отдохнуть в хорошем пансионате или кемпинге, об одном из которых мы и хотим рассказать, а именно о кемпинге под Минском.

Он расположен в красивом лесу и удовлетворит самые различные вкусы. В кемпинге есть ресторан, пункт выдачи напрокат туристского и спортивного инвентаря, почтовое отделение с международным телефоном, откуда можно позвонить даже в Нью-Йорк или Лондон. В продовольственном магазине есть все необходимое. Но если турист уверен, что лучше его самого никто не приготовит любимого блюда, к его услугам кухня. Тому, кому не по душе сон в палатке, будет предложен один из коттеджей, где имеются такие же комнаты, как в хорошей гостинице.

У нас так говорят: в хороший дом дверь не закрывается. Эта поговорка как нельзя лучше подходит к минскому кемпингу. В минувшем туристском сезоне в нем побывало туристов в два с половиной раза больше, чем в 1964 году. И среди них не было ни одного человека, оставшегося чем-либо недовольным.

Но давайте лучше предоставим слово самим туристам.

«Наши первые впечатления о минском кемпинге изумительные, — говорит француз Жюли Мишель. — Он замечательный со всех

точек зрения. Особенно нас поразила простота, сердечность, гостеприимство обслуживающего персонала».

А вот мнение туриста Уолтера из Англии:

«Мне приходилось бывать во многих кемпингах Европы. Кемпинг под Минском не уступает лучшим из них, а в некоторых отношениях даже превосходит знаменитый кемпинг в Копенгагене. Остановиться здесь — настоящее удовольствие!».

«Нас привел в восторг этот лагерь, — вторят ему Джозеф и Флоренс Вассерман из США. — Везде чи-

сто и идеальный порядок, вызывающие восторг. Мы путешествуем часто, объездили полмира, в том числе и Соединенные Штаты, но нигде не видели кемпинга, так хорошо оборудованного, как этот».

А вот что сказал о кемпинге журналист из «Юманите» Ром-Крозс: «Маленькое чудо. Много вкуса, элегантности. Он был для нас последней хорошей улыбкой советских людей».

И таких отзывов много, обо всех не расскажешь. Приезжайте, убедитесь сами.

В. АНТОНОВ.

- ◆ После хорошего отдыха снова в дорогу.
- ◆ К услугам туристов кухня кемпинга.
- ◆ Один из уголков минского кемпинга.

TROYKA LIMITED

799 College Street, Toronto 4, Ontario

9-я ЮБИЛЕЙНАЯ РАСПРОДАЖА русских книг, граммофонных пластинок, парфюмерии, игрушек и кустарных художественных изделий по сниженным (на 25 процентов) ценам от указанных в каталогах, которые магазин «Тройка» вышлет по первому требованию.

БЕСПЛАТНО: Кукла-чехол на чайник «Сплетница» или «Чаевница» с каждым заказом на 30 долларов или больше;

«Хохломская роспись» — коробка с заказом на 20 долларов или больше.

«Хохломская роспись» — боченок с заказом на 15 долларов или больше.

Годовая подписка на журнал «Советский Союз» на русском или английском языке или на журнал «Крокодил» с заказом на 10 долларов или больше.

Календари продаются только за полную цену (75 центов с пересылкой).

ДЛЯ ЗАКАЗЧИКОВ ПО ПОЧТЕ:

Вместе с заказом следует прислать деньги почтовым или банковским переводом. При заказе книг надо указывать имена авторов и названия книг. К небольшим заказам стоимостью до 2 долларов необходимо добавлять 25 центов за пересылку и обслуживание. Если деньги присылаются личным чеком, то следует прибавлять стоимость размена чека. Покупатели в провинции Онтарио должны добавлять 3 процента провинциаль-

ного налога на все товары за исключением книг.

Почтовые расходы по пересылке — за счет магазина.

Присылая заказы на книги, следует также указать второй выбор, так как иногда может случиться, что заказанная книга уже продана.

В магазине продаются также книги, которые не вошли в каталог, — по 25 центов за каждую. По почте эти книги посылаться не будут.

Посетите Родину — Советский Союз

Идя навстречу друзьям и читателям, желающим посетить Советский Союз, познакомиться с жизнью и достижениями родного народа, повидать своих родственников, газета «Русский Голос» берет на себя инициативу и содействие в организации 34-дневного тура — девятой групповой поездки на Родину.

Поездка намечается с 20-го мая по 23-го июня нынешнего года по маршруту: Ленинград, Москва, Минск, Одесса, Херсон, Ялта, Запорожье, Киев.

Стоимость поездки — 1240 долларов.

Воспользуйтесь благоприятным случаем, осуществите свою долголетнюю мечту. Повидайте родственников, с которыми вам будет предоставлена возможность

встречи в городах маршрута.

Обращайтесь в адрес газеты «Русский Голос», указав свое имя, фамилию и адрес.

RUSSKY GOLOS, 130 East 16 St., New York 10003, N. Y.

В ОФОРМЛЕНИИ СВЯЗАННЫХ С ПОЕЗДКОЙ СПРАВОК И ДОКУМЕНТОВ ПОМОЖЕТ НАША ТУРИСТСКАЯ КОНТОРА, КОТОРАЯ УСТАНОВИТ С ВАМИ СВЯЗЬ.

Хотите побывать на Украине и в Белоруссии?

Обращайтесь в агентство GLOBE TOURS, которое является официальным представителем «Интуриста» СССР.

Агентство поможет вам получить паспорт, визу, организует индивидуальные или групповые туры, закажет гостиницы, санатории, билеты на самолеты, пароходы или поезда.

Обращайтесь лично или пишите по следующим адресам:

GLOBE TOURS,
615 Selkirk Ave.,
Winnipeg 4, Man.
586-1886
EAST-WEST TRAVEL,
10803-A — 95th St.
Edmonton, Alberta
Phone 424-9907

GLOBE TOURS,
962-A Bloor St. W.
Toronto 4, Ont.
GLOBE TOURS,
2643 E. Hastings St.
Vancouver 6, B. C.
Phone 253-1221.

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГИЯ

НАШ АДРЕС: МИНСК, ЛЕНИНСКИЙ ПРАСПЕКТ, 77, ДОМ ДРУЗЬЕВ.
РЕДАКЦИЯ ГАЗЕТЫ «ГОЛОС РАДЗІМЫ»
ТЕЛЕФОНЫ: 4-16-81, 4-67-92, 3-32-35.